

Derudover er det klart, at Danmark kan offentliggøre sine egne ensidige erklæringer under alle forhold.

Hvis der er tale om erklæringer – det er til fru Eva Kjer Hansen – som Danmark afgiver enten sammen med andre lande eller sammen med Kommissionen, og der skulle gå hen og blive begæret afstemning og der viser sig et flertal imod offentliggørelse, vil vi være forhindret i at offentliggøre det. Så ville det følge af vedtagelsen i Rådet, at vi er forpligtet til at respektere en sådan beslutning truffet i Rådet. Det vil der ikke være mulighed for at sætte sig ud over, uden at man ville risikere at krænke de regler, som vi jo selv har en interesse i bliver overholdt.

Der er selvfølgelig det væsentlige problem i sagen, at den nye kodeks gælder for fremtiden, gælder altså for tiden efter den 2. oktober. Den gælder ikke for tiden før, og det vil sige hele den lange periode af EU's historie, der ligger før den 2. oktober 1995. De rådserklæringer, der dér er afgivet, kan ikke offentliggøres. Det kan vi ikke gøre uden at sætte os ud over de regler, der har været gældende på det tidspunkt. Det kan man beklage, men det kan man ikke gøre noget ved. Det er nu engang logikken i den jura.

Men hvad så med fremtiden? Jeg mener, det skal være en dansk prioritet på regeringskonferencen at få slået fast, at når Rådet optræder i egenskab af lovgiver, hvad Rådet jo faktisk gør f.eks. ved vedtagelse af direktiver, må der stilles meget vidtgående krav til offentlighedsbehandlingen. Førstebehandlingen af sådan et direktivforslag må selvfølgelig være offentligt. Og den afsluttende behandling og afstemningen om et direktivforslag må selvfølgelig også være offentligt tilgængelig.

Det er klart, at der i Rådets arbejde må være en fase – som der er det her i Folketingets arbejde – hvor man søger at forhandle sig frem til de nødvendige kompromiser. Det må foregå for lukkede døre, men både den principielle, indledende debat, den afsluttende debat, afstemningsresultaterne og protokoller, hvis der er sådan nogle, skal selvfølgelig være offentligt tilgængelige.

Det må være et hovedmål at få slået det princip fast, at hvor Rådet optræder som lovgiver, er der en vidtgående forpligtelse til at sikre offentlig adgang og offentligt orientering.

Hr. Keld Albrechtsen stillede nogle spørgsmål af mere grundlovsmæssig art og efterlyste notater. Vi vil selvfølgelig fra Udenrigsministeriets side med glæde udarbejde de notater, som

man beder om. Mest praktisk foregår det jo på den måde, at man igennem udvalget beder om at få udarbejdet notater af en bestemt art. Så kan udvalget jo selv beslutte, hvorledes spørgsmålet skal formuleres, og så skal vi svare efter bedste evne.

Jeg vil dog godt vove et svar på det spørgsmål, hr. Keld Albrechtsen stillede med hensyn til, hvorledes det vil være, hvis Folketinget vedtager gennemførelsen af et direktiv og det så viser sig siden hen, at der til dette direktiv er knyttet nogle protokoller, som vi ikke har haft kendskab til. Dér må jeg sige, at Folketinget selvfølgelig er bundet af det, som er direktivets tekst, og dermed bundet af den gennemførelse, som ligger klart i Folketingets forhandlinger, og ikke af noget andet.

Det er jo også det synspunkt, der ligger bag Domstolens egen vurdering, hvor jo Domstolen selv, som det bliver sagt, har sagt, at man ikke i praksis kan tage noget særligt hensyn til disse erklæringer.

Så vi skal besvare disse spørgsmål efter bedste evne, så snart vi modtager de formulerede spørgsmål. Jeg finder, at det er en god lejlighed til at få præciseret nogle juridiske synspunkter på dette område. Det finder jeg at forslaget her giver en udmærket og god lejlighed til.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg skal så blot forsøge en første bedømmelse af konsekvenserne af grundlovsproblemet, for man kan selvfølgelig vælge at indtage den holdning, som ministeren gør, og sige ligesom EF-Domstolen på EU-plan, at den tekst, som er vedtaget i Folketinget efter første, anden og tredje behandling, og som vi kender, med det fortolkningsmateriale, der kan ligge for domstolene i form af debatter, spørgsmål i udvalg osv., osv., som det almindeligvis er i dansk ret, er det, der gælder, og intet andet, og en hemmelig protokoltekst kan altså ikke indvirke på retstilstanden i Danmark. Nuvel!

Men hvis vi anerkender det synspunkt, står vi så med det problem, at den danske regering jo er forpligtet til at administrere loven efter indholdet i den hemmelige protokol.

Det hænger sammen med et andet problem, nemlig at den danske regering – i hvert fald tidligere, bl.a. under hr. Uffe Ellemann-Jensens periode som udenrigsminister – brugte de hemmelige protokoller som redskab til at opnå politiske kompromiser. Det så vi bl.a. i spørgsmålet